

LIST PASTERSKI NA I NIEDZIELĘ WIELKIEGO POSTU 1995r. EWANGELIZACJA WSPÓLNOTY PARAFIALNEJ

Drodzy Diecezjanie !

Podczas Mszy świętej odprawianej w Waszej parafii, modlitewnym wspomnieniem ogarniacie także biskupa diecezjalnego, pasterza jednoczącego wszystkie wspólnoty parafialne w jeden diecezjalny Kościół lokalny. Pozwólcie, że zagospodzę dzisiaj wśród Was jako duszpasterz w świętym czasie Wielkiego Postu. Ten święty czas, - posługując się greckim określeniem - kairos, to czas widziany w świetle zbawienia, czas do wykorzystania na uświęcenie siebie i innych, także w konkretnym miejscu jakim jest parafia. Niewykorzystanie czy zmarnowanie tego czasu - kairosu może obciążyć nasze sumienia. W wielu parafiach słyszałem słowa pieśni "Nie zamykajmy serc, zbawienia nadszedł czas, gdyż Chrystus puka w drzwi, może ostatni raz".

I. Pouczenie płynące ze Słowa Bożego

1. U początku Wielkiego Postu, jak refren brzmią słowa Jezusa: "Nawracajcie się i wierźcie w Ewangelię" (Mk 1, 15). Święty Paweł w drugim czytaniu skierowanym do parafian w Rzymie, ale i do Was, przypomina, że nadszedł czas, by uznać nie tylko sercem, ale i umysłem Jezusa Chrystusa za przewodnika na drogach naszego życia. Nadchodzi czas, by Go nie tylko uznać, ale i ustami swoimi wyznać, że Jego słowo, Jego prawda liczy się w moim życiu (Rzym 10, 8-13).

2. Święty Paweł wskazuje, że wiary nie można sprowadzić wyłącznie do płaszczyzny "Ja i Bóg". Wiara przyjęta sercem domaga się trwałego rozwijania i wyznawania wobec braci i sióstr. Jezus Chrystus w dzisiejszej Ewangelii wskazuje na różnego rodzaju kuszenia, wobec których trzeba wyznać, że nie samym chlebem się żyje, ale słowem Bożym - Ewangelią, że służy się Bogu i sprawie Bożej.

Do takiego przyznawania się i wyznawania wiary w Ewangelię, może na pierwszym miejscu, będziemy zobowiązani w swoim środowisku, jakim jest parafia.

II. Nowa ewangelizacja

1. W tegorocznym programie duszpasterskim, myślą przewodnią są słowa Chrystusa, skierowane nie tylko do biskupa, kapłana ale i do każdego parafianina świeckiego: "idźcie i głóście Ewangelię..." (Mk 16,15).

A więc wierźcie w Ewangelię oraz idźcie i głóście Ewangelię. To jest ta ewangelizacja, nowa ewangelizacja, która ma być podejmowana, jak to podkreśla Ojciec Święty Jan Paweł II (Catechesi tradendae), właśnie w tym podstawowym środowisku kościelnym, jakim jest parafia "w którym chrześcijanie, nawet niepraktykujący, złączeni są ścisłymi więzami".

2. Musimy sobie zdawać sprawę, że prowadzenie nowej ewangelizacji na widocznej pustyni laicyzacji ma swoje odbicie i w naszych parafiach. Sami dostrzegacie, jak wielu parafian tym potrójnym, wskazanym w Ewangelii pokusom ulega, jak dalece nieład duchowy wszedł w ich codzienne życie. Uporządkowanie tego nieładu, odrodzenie i udoskonalenie członków tej wspólnoty, może nastąpić przez ponowne i autentyczne przeżywanie wartości Bożych i sensu Ewangelii - Radosnej Nowiny. Kto bierze odpowiedzialność za taką ewangelizację ?

Sobór wyraźnie mówi, że w samym Kościele lokalnym, w tym i w parafialnym za wzrastanie tej wspólnoty, za jej żywotność i odradzanie, świeccy wraz z duchownymi są współodpowiedzialni. To zaangażowanie w ewangelizację parafii spoczywa na barkach i duszpasterzy i katolików świeckich. Jesteśmy wszyscy zaproszeni do pracy w winnicy Pańskiej, którą jest też parafia, z właściwym sobie powołaniem i charyzmatem, niezależnie od wieku życia.

III. Parafialna droga ewangelizacji

Wiele może być dróg prowadzących do nowej ewangelizacji w wymiarach parafialnych. Podejmowanie różnych akcji nie powiedzie się, jeśli nie będzie oparcia w Ewangelii, jeśli nie będzie duchowej formacji. O tym winni pamiętać duszpasterze i katolicy świeccy - laikat. Drodzy bracia i siostry ! Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że odrodzenie Kościoła było zawsze dziełem ludzi świętych.

1. Oczekiwania ludzi świeckich w stosunku do duszpasterza - kapłana

Pod takim właśnie tytułem miał wygłosić referat Mikołaj Lobkowicz profesor Uniwersytetu w Eichstatt. Spodziewano się od wytrawnego naukowca referatu bardzo teoretycznego. Tymczasem profesor wyraził te oczekiwania krótkim zdaniem: "świeccy oczekują od kapłana, by wierzył całym swoim sercem". Czy nie jest to powtórzenie słów świętego Pawła z dzisiejszego czytania ? Profesor Lobkowicz dodał, że kapłan celebrujący święte czynności całym swoim sercem, z głęboką wiarą jest wielkim darem dla parafian. Jego ewangelizacja dokonuje się z dnia na dzień przywieraniem do Słowa Bożego. Świadectwem wiary z całego serca jest samotna rozmowa kapłana z Chrystusem w jego kościele parafialnym, są głęboko przez niego przeżywane rekolekcje.

Niedawno zmarły kapłan, znany z ducha modlitwy, gdy wyjeżdżał na swoje rekolekcje kapłańskie, a nie mógł znaleźć kapłana, któryby go zastępował, prosił parafian, aby gromadzili się w kościele na modlitwie, prosząc Boga o owocny udział w rekolekcjach.

W pewnej parafii młody wikariusz pociągnął młodzież, nie wyłącznie swoimi katechezami ale także skupieniami modlitewnymi prowadzonymi w kościele parafialnym. Takiej pomocy modlitewnej, potrzebuje też kapłan od wspólnoty parafialnej, W wielu parafiach powstają szczególne kręgi modlitewne obejmujące intencje powołań kapłańskich i zakonnych. Czwartki czy soboty kapłańskie niech gromadzą w odpowiednich godzinach wiernych w kościele parafialnym na modlitwach w intencji godnych i świętych powołań.

2. Oczekiwania duszpasterza - kapłana w stosunku do parafian

Ewangelizacja zmierza do tego, by objąć parafian praktykujących i niepraktykujących w jedno. Tych praktykujących obejmujemy, aby rozbudzić do żywej, dynamicznej wiary. Parafianin, który nie ewangelizuje samego siebie nie tylko stoi w miejscu, ale może zamierać. Znamy scenę spotkania Chrystusa z człowiekiem wypełniającym Boże przykazania. Chrystus zażądał czegoś więcej od niego! Zasadą ewangelizowania świętego Franciszka z Asyżu było postawienie na ponad przeciętność, wymagania większego zaangażowania się ze względu na Chrystusa i człowieka.

Dekret soborowy (Apostolicam actuositatem) przypomina: "Niech świeccy złączeni ściśle z duchowieństwem nauczą się współpracować w duszpasterstwie parafialnym. Zależnie od możliwości niech czynnie wspomagają wszelką inicjatywę apostolską i misjonarską swej własnej kościelnej rodziny" (n. 10, 2). Dlatego prawodawca kościelny mówi, że "proboszcz uznaje i popiera własny udział wiernych świeckich w misji Kościoła, udzielając także poparcia ich stowarzyszeniom o celach religijnych... zabiega o to, by wierni troszczyli się o budowanie parafialnej wspólnoty... oraz uczestniczyli w rozwijaniu i podtrzymywaniu kościelnej wspólnoty" (k.529 § 2 KPK). Idąc tą drogą, parafianin włącza się w życie parafii w sfery posługiwania, choć nie są one związane z urzędem kapłańskim, ale wpływają z mocy Sakramentu Chrztu świętego, Bierzmowania a w wielu przypadkach z Sakramentu Małżeństwa.

Znakiem żywej wspólnoty parafialnej jest niedzielna i świąteczna Eucharystia i związana z nią piękna liturgia. Ileż to razy słyszy się, że ktoś właśnie z tym a nie innym kościołem czuje

się bardziej związany, bo tam przeżywa się Eucharystię czy sprawowanie innych sakramentów ze względu na aktywny udział ludzi świeckich, także w przygotowaniu i przeprowadzeniu liturgii przez różne stany, dzieci, czy młodzież, czy dorosłych. Parafianie włączają się więc w D i a k o n i ę Liturgiczną. Znakiem żywej wspólnoty parafialnej jest włączenie się w szerokim zakresie parafian w Diakonię Miłosierdzia. Cieszy, jak w wielu parafiach angażuje się coraz więcej parafian w zespołach charytatywnych, jak rozwija się opieka nad biednymi, nad chorymi i nad niepełnosprawnymi

Znakiem brania odpowiedzialności za rozwój i podtrzymywanie wspólnoty parafialnej jest włączanie się w Diakonię Słowa.

Trzeba nam coraz więcej katechetów, katechetek z parafialnej wspólnoty, którzy potrafią przyjść nawet do domu, do rodziny zaniedbanej religijnie, by pomóc, dodać niekiedy odwagi do wejścia w żywą wspólnotę parafialną. W tej diakonii słowa nie może zabraknąć pracy nad udostępnianiem dobrych książek, prasy katolickiej.

Trzeba zaangażowania w pracach Parafialnych Zespołów Synodalnych. W myśl bowiem pastoralnej zasady, to także laikat bacznie obserwuje życie swojej parafii, ocenia ją i wspólnie z duszpasterzami szuka i ustala program pracy.

Trzeba świadomości, że udzielanie Sakramentu Chrztu świętego wraz z przygotowaniem odbywa się w swojej parafii, że przygotowanie i przystąpienie do I Komunii świętej, do Bierzmowania zawsze jest związane z własną parafią. To samo dotyczy Sakramentu Małżeństwa.

Trzeba coraz to więcej Parafialnych Kół Stowarzyszenia Rodzin Katolickich, by mogły działać na rzecz rodziny, bronić jej praw, organizować pracę nad jej ewangelizacją. Trzeba, droga młodzieży, odwagi w organizowaniu i to przy każdej parafii Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, by w duchu Ewangelii realizować dla dobra nie tylko parafii piękne założenia statutowe.

Trzeba, też z radością i w poczuciu odpowiedzialności za budowanie parafialnej wspólnoty przynależeć do Parafialnej Rady Duszpasterskiej i aktywnie w niej uczestniczyć.

Drodzy Diecezjanie wraz ze swoimi duszpasterzami !

Przyjmując na Wielki Post życzenie Chrystusa: "Czyńcie pokutę i wierzcie w Ewangelię" oraz Jego mandat "Idźcie i nauczajcie", ewangelizujcie na nowo waszą wspólnotę parafialną. Czyniąc tak, doskonaląc na gruncie Ewangelii samych siebie, będziecie oddziaływać i na tych, co stoją z dala od Waszej świątyni i choć ochrzczeni nie są tymi żywymi członkami Waszej parafii. Idąc za myślą modlitwy (kolekty) dzisiejszej Mszy świętej proszę Boga, abyście z pomocą łaski Bożej prowadzili święte życie w Waszej parafii, w Chrystusie Jezusie Panu naszym.

+ Jan Wieczorek

Biskup Ordynariusz Diecezji Gliwickiej

Gliwice, Popielec, 1 marca 1995r.